

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

עכט

דער
ריינער קוואל

אהבה, שלום ורעות

מיר אלע ווייסן אז די גרויסע און הייליגע תלמידים פון רבי עקיבא זענען נפטר געווארן ווייל זיי האבן זיך נישט געפירט מיט די ריכטיגע כבוד איינער צום צווייטן, זיי האבן חלילה נישט געשלאגן אדער בא'גנב'ט דעם חבר, נאר איין זאך, 'זיך נישט נוהג געווען מיט כבוד איינער צום צווייטן', דעריבער פירט מען זיך מיט אבילות אין די טעג פון ספירה, ווייל די אלע תלמידים זענען נפטר געווארן פון פסח ביז ל"ג בעמר.

מיר לערנען אין די טעג פרקי אבות שבת נאכמיטאג, איז דא א משנה אין אבות, 'יהי ממון חברך חביב עליך כשלה והתמן עצמך ללמד תורה שאינה ירושה לך וכל מעשיך יהיו לשם שמים'. זאגט ר' נתן: "יהי ממון חברך חביב עליך כשלה" זאלסט ליב האבן דיין חבר אזוי ווי זיך אליין, דער עיקר ווארענונג אויף אהבת חברים איז אויף געלט זאכן, דארט ליגט באהאלטן די שווערסטע נסיונות פון קנאה מיט שנאה! אויב א חבר האט אנגעריירט מיין געלט ווערט מען אויף אים זייער אנגעברויזט, דארט ליגט דער עיקר נסיון פון אהבת חברים.

טאקע דערפאר האט די תורה צום סוף אויסגעפירט מיט די מצוה פון וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כְּמוֹךָ נאָכן אויסרעכענען די אלע ווארענונגען פון די לאוין נישט צו טשעפענען יענעמ'ס פרוטה, און אדרבה מען דארף נאך צוהעלפן

מיר שטייען אין די ספירה טעג, און אין די פרשה פון קדושים תהי, לאמיר זען וויאזוי ר' נתן שטעלט צוזאם די פרשה מיט דער ענין פון ספירת העמר, און וויאזוי דאס איז נוגע פאר יעדן פון אונז.

פרשת קדושים רעדט די תורה ארום איבער אסאך מצוות וואס איז פארבינדן מיט די מצוה פון "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כְּמוֹךָ", אזוי ווי רש"י הקדוש ברענגט אראפ 'אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה', צו ליב האבן א חבר זייער שטארק. אזוי אויך ווערט דערמאנט אין די פרשה נאך מצוות וואס האט שייכות צו אהבת חברים; צום ביישפיל: "לא תגנבו", נישט בא'גנב'ען א חבר, נישט טשעפען יענעמ'ס זאכן - דעם חבר'ס געלט. "ולא תכחשו" אויב מען האט געטראפן אן אבידה אדער מ'האלט יענעמ'ס פקדון זאל מען עס נישט אפלייקענען, "ולא תשקרו איש בעמיתו" נישט שווערן אויף ליגנט.

"לא תעשק את רעך" אז מען איז שולדיג געלט פאר אן ארבעטער דארף מען עס אפצאלן, "לא תשנא את אחיך בלבבך" נישט פיינט האבן דיין חבר אין הארץ, "לא תקום" זאגט רש"י אז דער חבר וויל עפעס בארגן זאלסטו אים בארגן "ולא תטר" טראץ וואס ער האט דאס נישט געבארגט פאר דיר. דער פסוק פירט אויס "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כְּמוֹךָ", די אלע מצוות באלאנגען צו די מצוה פון אהבת חברים.

אין בויען דעם חבֿר'ס ביזנעס און זיין אן עובר על מדותיו, טראץ וואס דער חבֿר האט נישט געבארגט פאר מיר און מיר נישט געהאלפן, וועל איך אים אָבער יא באַרגן און געבן מיט אַ שמייעל מיט אַ געשמאק און אים נישט זאגן: "איך בין נישט אזוי ווי דיר", אלס ווייל די תורה ווארנט אונז, 'ואהבת לרעך כמוך' איך בין נישט מקפיד, ביי אונז האט מען זיך נישט פיינט, מען טראגט נישט קיין פיינטשאפט אויפן צווייטן ביי געלט זאכן.

פירט די משנה אויס 'והתקן עצמך ללמד תורה שאינה ירושה לך' אז די תורה איז נישט קיין ירושה, פֿרעגט אויף דעם ר' נתן א הארבע קשיא, מיר האבן דאך א בפירוש'ע פסוק אז די תורה איז יא א ירושה, (דברים לג, ד) "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב" ענטפערט ר' נתן מיט א זיסן תירוץ, אז ווען כלל ישראל האט זיך ליב איינער דעם צווייטן, מען פארגינט זיך און מען קען זיך דורכשמועסן מיט אהבה דעמאלט איז משה מורשה, עס גייט צוריק צום שורש - די תורה וואס מיר האבן באקומען פון משה רבינו און מען איז אזוי טאקע ממשיך

אויף זיך א געוואלדיגע קדושה פון די תורה. ווי דער פסוק זאגט (דברים לג, ה) "ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל" און רש"י זאגט אויפן פלאץ 'ווען זיי נעמען זיך צוזאם מיט איין פארבינדונג, עס איז דא שלום צווישן זיי, דעמאלט קען מען באקומען די הייליגע תורה.

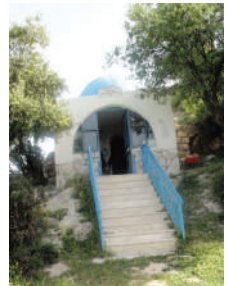
אויב חלילה איז דא מחלוקת ווערט די תורה באהאלטן און נסתלק. מיר ווייסן אז דער הייליגער אר"י זכרוננו לברכה האט זייער אנגעווארנט אויף אהבת חברים, די גאנצע גלות קומט פון שנאת חנם און דער עיקר גאולה וועט זיין דורך אליהו הנביא וואס קומט מאכן שלום, ווי די משנה זאגט אין עדיות אז אליהו קומט נישט מטהר זיין נאר מאכן שלום. אז ס'וועט זיין שלום און אהבה צווישן אידן וועט ממילא אלעס ווערן מסדר, אלע ספיקות און אומקלארע הלכות ווערט ווערן קלאר.

דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל זיין צווישן אידישע קינדער אהבה ושלום ורעות, מען זאל שוין זוכה זיין צו די גאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

יצירת העוקא

צווישן די בערג און וועלדער אין גליל ארץ ישראל, געפינען זיך

אסאך אלטע מערות פון קברי צדיקים, הייליגע תנאים און אמוראים ליגן דארט באערדיגט אין מערות, אזוי ווי דער שטייגער איז געווען אין יענע צייטן. אסאך באקאנטע מערות איז דא וואס איז זייער באוואוסט, אזוי ווי דער ציון פון דעם תנא הקדוש ר' שמעון בר יוחאי, וואס אין אמת'ן ליגט ער באערדיגט אין א מערה, נאר מיט די יארן האט מען פארמאכט די מערה און געבויעט איבער דעם דעם א בנן מיטן ציון אזוי ווי מיר קענען דאס היינט. אזוי אויך איז פארהאן די מערה פון הלל הזקן און נאך פיל הייליגע קברים, וואו אסאך אידן פלעגן קומען דארט מתפלל זיין און פועל'ן ישועות.

איין מערה איז געווען, וואס א גרויסע בוים איז געוואקסן איבער איר, קיינער האט זיך נישט געוואגט דארט צוצוטריטן. אין מערה איז געווען באערדיגט א "ינוקא" (ד.מ. א יונגער קינד), נאך פון די צייטן פון ר' שמעון בר יוחאי. עס ווערט געברענגט אין זהר הקדוש וואונדערליכע מעשיות אויף דער ינוקא, דער אור החיים הקדוש האט געזאגט אז דער ינוקא איז געווען דאס קינד פון ר' המנונא סבא, אונדזי וואלט געווען א געוואלדיגע זאך זיך אויסצוגיסן דאס הארץ ביי אַזא הייליגער ציין צו תפלה טון צום באשעפער, דאך האבן זיך די אידן אין יענע צייט זייער געהיט נישט אריינצוגיין דארט, און זיך דערווייטערט פון די מערה ווי פון א שרעקליכן געפאר, מענטשן פלעגן רעדן אז א גיפטגער שלאנג דרייט זיך אין די מערה, און ווער עס גייט דארט אריין, ווערט ער גלייך פארגיפטעט צום טויט ל"ע, דעריבער האט יעדער בר דעת, זי געהיטן נישט צוצוגיין בכלל צו די מערה.

דער הייליגער רבי ווען ער איז אנגעקומען אין זיין הייליגע נסיעה קיין ארץ ישראל, האט ער מיט זיין באגלייטער געדונגען איינלען און איז געפארן אויף אלע הייליגע קברים און מערות אין גליל. ווען זיי זענען אנגעקומען צו די מערה פון ר' שמעון אין מירון האט ער געהייסן די אינגעלייט עוסק זיין מיט תפלה און למוד הזהרה הקדוש, יעדן שטיקל צייט איז דער רבי געקומען צו זיין באגלייטער און האט אים געזאגט: "אשריך וואויל איז דיר..", ביינאכט איז דער הייליגער רבי ארום אין די צימערן און באפוילן זיי זאלן לערנען אהר א.ד.ג. ווען דער הייליגער רבי אליין האט גארנישט געזאגט, ער האט זיך נאר ארוימגעדרייט און געדונגען מיט גרויס שמחה ביז דער טאג האט אויפגעשטייט.

ווען עס האט געווארן טאג האט זיך דער הייליגער רבי אנגוטן טלית און תפלין און געדאוונט עטליכע שעה. פון דארט איז דער רבי געגאנגען צו די מערה פון הלל און געזאגט קאפיטל ל"ג און ל"ד, דארט איז דער רבי אויף געווען גאר פרייליך, דערנאך איז דער רבי ארויפגעגאנגען אויפן פארג צום קבר פון שמאי, און פון דארט צו נאך קברים. די מערה פונעם תנא רבי פרוספדאי געפינט זיך אויף א הויכן פארג, די אייזל אויף וואס דער רבי האט געריטן האט נישט געקענט ארויפגיין אזא שווערע פארג, איז דער הייליגער רבי אראפגעשפרינגען פונעם אייזל, און האט זיך אליין געדראפעט מיט די הענט און פיס אויפן שווערן פארג צוזאמען מיט זיין פאגלייטער, פדי צו אנקומען צום הייליגן מערה, דארט האט ער געדאוונט און זיך אביסל אויפגעהאלטן שפעטער זענען זיי געגאנגען צו נאך א מערה.

ווען דער הייליגער רבי מיט זיינע מענטשן זענען אנגעקומען צו די מערה פון דעם "ינוקא" זענען אלע מענטשן געבליבן שטיין, זיי האבן דערציילט דעם רבין וועגן די שמועה וואס דרייט זיך איבער דעם גיפטיגן שלאנג וואס געפינט זיך אינעם מערה, דער רבי האט צוגעהערט וואס זיי זאגן אבער ער האט דאך געוואלט יא אריינגיין אין די מערה! דער רבי איז געווען דער ערשטער אריינצוגיין אין די מערה, ער האט אויפגעוויזן פאר אלעמען אז עס איז נישט דא קיין שום שלאנג וואס קען שלעכט'ס טוהן, שפעטער זענען אריין אויך אלע אנדערע מענטשן אין מערה, נאך לאנגע יארן וואס קיינער האט זיך נישט געוואגט צוצוגיין צו די מערה, האבן שוין אידן געקענט קומען דאווענען אין די מערה פון דעם ינוקא אן קיין שום שרעק. (שבת תר"ו סדר נסיעתו לא"ה)

לעובדא וליגעשרה

ווייסט נישט פון דער מצוה, אז די וועסט מיר אויסזאגן פון די מצוה וועל איך קומען יעדע נאכט לערנען מיט דיר!" זאגט דער איד פאר אליהו: "איך וויל דיר נישט דערציילן די מצוה, און קום נישט לערנען!!" וואס הייסט? איך וועל קומען צו דיר!" טענה'ט צו אים אליהו: אבער דער איד האלט זיך ביי דאס זייניגע: "ניין! איך וויל נישט!!"

איז געווארן נאך מער א רעש אויבן אין הימל. אזא זאך? אליהו קומט צו אים אין שטוב אריין און וויל מיט אים לערנען יעדע נאכט, ווער האט דען אזא זכיה? זען אליהו הנביא לעבעדיגערהייט!

און לערנען און דער איד וויל נישט!! איז געווארן א רעש אויבן, אזא באהאלטענער איד! האט מען באשטימט אויבן אז מען וועט אים געבן א זון וואס ער וועט שוין רעש'ן אויף דער וועלט! האט ער טאקע געבוירן א אינגל

און שפעטער איז ער אויסגעוואקסן 'רבי אדם בעל-שם'.

פארוואס? ווייל ער האט געטון אזא מין זאך! צו זיין אזא מין העצנע לכת, אז מען שיקט אים שוין אליהו הנביא זאל לערנען מיט אים יעדע נאכט, עפעס א קלייניגקייט?! האבן גילו אליהו אלע נאכט?! אבער ניין, איך וויל נישט דערציילן! (טעם זקנים)

קינדער מיר לערנען זיך פון דעם אז נישט אלעס וואס מיר טוען אין עבודת השם דארף מען פארציילן פאר א צווייטן, מען קען עס דערציילן פארן אויבערשטן...

בלד: מערת אליהו

נישט אלעס דערציילט מען...

קינדער, וואס זאל מען נישט דערציילן נישט פאר די חברים און נישט פארן די שכנים, גוטע פריינד, אדער פאר סתם מענטשן און אפילו נישט פאר די גאר נאנטע? לאמיר זען אן אינטערסאנטע מעשה.

פאר דער הייליגער רבי ישראל דער בעל-שם-טוב (דעם רבי'נס זיידע) איז געבוירן איז געווען נאך יארן פריער א בעל-שם - מען האט אים גערופן 'רבי אדם בעל-שם'! ער איז געווען אסאך יארן פארן בעל שם טוב.

רבי אדם'ס טאטע, האט געוואוינט אין צפת, ער איז געווען א פשוט'ער אידן, אין דער וועלט האט ער געהייסן א פראקטער מענטש, אבער אמת'דיג איז ער נישט געווען א פראקטער מענטש!

ער האט איינמאל געטון

עפעס א מצוה, און קיינער האט נישט געוואוסט פון די מצוה, אין דער וועלט האט קיינער פון די מצוה נישט געוואוסט! איז אויבן אין הימל געווארן א רעש; 'אזא מצוה טוהן, און קיינער ווייסט נישט פון דער מצוה, קיינער ווייסט נישט פון דער מצוה?!"

איז געבליבן אויבן אין הימל, אז מען וויל אים געבן עפעס א באלוינונג פאר די מצוה! האט מען געשיקט אליהו הנביא צו אים. אליהו הנביא איז געקומען צו אים און דער איד זאגט פאר אליהו: "נו גוט, וואס ווילט איר?" ענטפערט אים אליהו הנביא: "אזוי ווי איר האט געטון אזא מצוה, און קיינער

דער דרייַסטער קאנטאניסט

אים געשמיצט און געקנאקט און קיין רחמנות. ער איז אַרויסגעקומען פון דאָרט אַ צעבלוטיגטער און פאַרוואונדעטער. אָבער מיטן אויבערשטן'ס הילף האט ער עס איבערגעלעבט און זיך ערהוילט.

נאך אַסאך יאָרן פון צרות און פֿיין האט ער זוכה געווען צו באַפֿרייט ווערן פון מיליטער. דער אויבערשטער האט אים באַצאלט פֿאַר זיין מִסִּירַת נֶפֶשׁ דִּי אֵלֶּע יאָרן וואס ער האט זיך געקלאַמערט אין די ריינע אַמוֹנָה. ער האט זוכה געווען צו חתונה האָבן.

מען דאַרף פאַרשטיין אַז פיל פון די קאנטאניסטן זענען געבען אַרויסגעקומען פון דער מיליטער צעבראָכן פֿיזיש און גייסטיש, מַגָּשׁ אָן קיין מינדעסטע אָנונג פון אידישקייט און האָבן קיינמאל נישט זוכה געווען צו חתונה האָבן און אויפֿשטעלן אַ שְׂטוּב. זיי האָבן אויסגעלעבט זייערע יאָרן עַלְלַד און צעבראָכן. אָבער ר' יצחק דוד האט בייגעוואוינט נסים אַז ער האט יא זוכה געווען צו אויפֿשטעלן אַ אידישע שְׂטוּב. און דער אויבערשטער האט אים געבענטשט מיט אַ הייליג קינד, דאס איז אונזער באקאנטער ר' נפתלי כהן ז"ל וועלכער איז שפּעטער נתקרב געווארן צום הייליגן רבי'נס לייט און האט געוואוינט אין באַרדִיטשׁוּב.

מיר האבן לעצטע וואך דערציילט וויאזוי דער קאנטאניסט יצחק דוד האט גע'הרג'ט דעם אויפזעער וואס האט אים אראפגעריסן זיין תפילין וואס ער האט געלייגט אינעם רוסישן מיליטער.

זאפאָרט האט מען איינגעזעצט דעם יצחק דוד'ן אין טורמע. זיין אורטייל איז געווען זיך אויסצואוועלן איינס פון די צוויי: מען זאל אים שיסן, אָדער זאל ער אַריבער גיין צווישן שוורת פון אויסגעשטעלטע זעלנער וועלכע שלאָגן דעם דורכגייער מיט אייזערנע ריטן. און פאַרןואס דאַרף מען אַזויפיל זעלנער צו שלאָגן? ווייל אויב דער ערשטער ווערט שוין מיד זענען דא פיל סאלדאטן וועלכע קענען שלאָגן מיט פֿרישע כוחות... דאס איז אַ שְׂטראָף וואס ווייניג לעבן איבער.

פאַרשטייט זיך אַז ר' יצחק דוד האט אויסגעוועלט דאס צווייטע, אַ איד טאר זיך נישט אויסוועלן צו שטארבן מיט די אייגענע ווילן. ער וועט מתפלל זיין צום באַשעפֿער אַז ער זאל קענען איבערלעבן די שְׂלֵעק. אין דעם באַשטימטן טאג האט ער זיך געגרייט אויף קדוש השם, מ'קען קיינמאל נישט וויסן... אַזוי האט ער ליידער געמוזט אַריבערגיין צווישן שוורת רשעות'דיגע זעלנער וועלכע האָבן

ווי נאר דער דאקטאר איז אריין אין שטוב האט ר' נפתלי אויסגעדרייט זיין קאפ צום וואנט אויסשריינדיג: "מלאך המות, גיי ארויס!"

דער דאקטאר איז געווארן זייער פארשעמט זאגנדיג: "יארן לאנג בין איך שוין א דאקטאר, עס האט נאך קיינער מיר נישט אזוי בא'טיטול'ט". די ווייב פון ר' נפתלי האט אים איבערגעבעטן, געבנדיג צו פארשטיין אז איר מאן איז ליידער זייער נישט געזונט, פארדעם שרייט ער אזוי... ער זאל נישט ווערן איבערגענומען דערפון. פארשטייט זיך אז דער אויבערשטער האט געהאלפן און ר' נפתלי איז געווארן געזונט און ארויס פון סכנה.

פאר ר' נפתלי איז נפטר געווארן זענען אים געקומען באזוכן ר' יעקב זאב בארזעסקי ז"ל און ר' יצחק מאיר קורמאן ז"ל, זיי האבן ארומגערידט מיט אים איבערן רבינ'ס גרויסקייט, האט זיך ר' נפתלי אנגערופן צו זיי: "איך האב פון גארנישט מורא, געלויבט דער אויבערשטער אז איך האב די שטרות - וועקסלען וואס ווערן אנגענומען אויף דער גאנצער וועלט", (ווער געדענקט דעם לשון אין די מעשה פון דער בערגער און ארימאז) מיינענדיג דעם גרויסן כח פון הייליגן רבי'ן וועלכע באשעפטיגט זיך צו פאררעכטן די נשמות וועלכע זענען צו אים מקורב.

פארן נפטר ווערן האט אים זיין רעביצין געגעבן אביסל צו טרינקען אביסל מילך ווען ער האט געמאכט

מיר האבן שוין געשריבן די מעשה פון ר' נפתלי וועלכער איז געווארן אן אויסגעצייכנט בויער און האט געבויט דעם קלויז אין אומא, אז ווען דער גלח איז געקומען זען דעם הערליכן געביידע האט ער געבעטן פון ר' נפתלי זאל אים בויען אזא שיינעם בנין פאר א קלויסטער, פארשטייט זיך אז ר' נפתלי איז דערציטערט געווארן און געהויבן זעק און פעק און ארויף קיין ארץ ישראל וואוינען.

אינטערעסאנט צו באמערקן אז ווי באקאנט האט ר' נפתלי חתונה געמאכט זיין טאכטער צום גרויסן צדיק ר' אברהם ב"ר נחמן חזן, ביים תנאים האט ר' אברהם צוגעזאגט פאר זיין שווער אז נאכדעם וואס ער וועט ארויפגיין קיין ארץ ישראל וועט ער שאפן פאר אים די נויטיגע פאפיר צו קענען ארויפגיין קיין ארץ ישראל אינאיינעם מיט זיין הויזגעזינד.

ר' נפתלי האט געטראפן א דירה אין אלט שטאט וואו ער האט זיך דארט באזעצט און פארברענגט זיינע טעג מיט עבודת הבורא מיט א געוואלדיגע דבקות. ר' נפתלי האט זיך זייער אפגעהאלטן פון גיין צו דאקטוירים און נעמען זייערע רפואות. איינמאל ווען ר' נפתלי איז ליידער געווארן שטארק נישט געזונט איז אים געקומען באזוכן ר' ישראל בער אודעסער ז"ל, פונקט איז אויף אריינגעקומען א דאקטאר וועלכע איז באשטעלט געווארן דורך די ווייב פון ר' נפתלי אים אונטערצוזוכן.

אלע רפואות פון דער וועלט קומען (ליקוטי מוהר"ן ח"ב א).
א שטיק צייט נאכן דערמאנען די ווערטער איז ער נסתלק געווארן למעלה אין טאג ג' אייר יאר תש"ב. ת.נ.צ.ב.ה.

א 'ברכת שהכל' מיט א ברען און פונעם נאכדעם רופט ער זיך אן, 'שהכל נהיה בדברו' איז ראשי תבות 'נחמן בן שמחה', אזוי ווי דער הייליגער רבי דערמאנט אין לקוטי מוהר"ן דעם "דבר השם" פון וואו

המשך פון זייט 12

וואו בין איך אויף דער וועלט?

תורה-שמועס, די זינגערין פון די גמרא און דער געשמאקע קול תורה דרינגט אריין אין זיינע מארך ביינער,

זיין הארץ איז צעגאנגען און גלוסט, פון זיין מויל שרייט זיך ארויס א הויכע קוויטש: "וואו בין איך אויף דער וועלט?"

תיכף-גמ"ד האט ער באשטימט א קבועות'דיגע חברותא צו זיצן און זיך פלייסן יעדן טאג צו פארברענגען אין תורה מיט שמחה און הנאה, ווער ער איז ווייטער מוסיף צו זיין דבוק אין תורה מיט פרייד און דבקות.

נאך יארן וואס דער שני-למלך גלוסט און פענקט ויאזוי ארויסצונעמען די בת-מלך, איז ער אנטשלאפן זיבעציג יאר. וואס האט ער אבער גלייך געטון ווער ער האט זיך אויפגעוועקט פון שלאף? ער האט געוויינט אויף די יארן וואס ער האט דערלייגט? ער האט געטרויערט און זיך דערביטערט? בכלל נישט. וואס יא? ער האט געקוקט אויף ווייטער מיט א גוטן רצון זיך צו באנייען פון יעצט און גלייך געפרעגט די שאלה: "וואו בין איך אויף דער וועלט?" ווי איינער זאגט,

"וואס קען איך טון עפעס אין עבודת ה' אויף דער פלאץ וואו איך געפינ זיך איצטער". מיט זיין קלוגן פארשטאנד האט ער נישט געוואלט אפזיינען אויף זיינע שווערע יארן וואס ער איז פארשלאפן, אויף דער האט ער בכלל נישט געקוקט.

און דאן איז אים נתגלה געווארן זיינע שיינע אויפטוען פון בענקען און וועלן און האפן דורכאויס די יארן איר ארויסצונעמען. וואס איז אים אנטפלעקט געווארן? אז אין זכות פון אלע זיינע גרויסע רצונות איז אים געקומען די גוטע בשורה - דורך די שריפט פון טרערן אויפן טיכל - אז זי געפונט זיך מער נישט ביי די נישט גוטע, פון דארט איז זי שוין ארויס. דאס איז שוין א גאר א פרייליכע באריכט.

געפליבן איז אים נאר צו זוכן א גאלדענע בארג און א פערלענעם שלאס, דאס מיינט, אויב וועט ער מער אינוועסטירן אין זוכן אזוי ווי מען זוכט גאלד און פערל-שטיינער, וועט ער זיכער טרעפן. מיר וועלן זיך שטענדיג שטארקן צו קוקן פאראויס וואס מיר האבן יעצט צו טון, אן טרויערן אויף דער אמאל וואס מען האט דערלייגט, מיר וועלן וויסן אז די רצונות און כסופין טוט אויף איר פעולה און אויב מיר וועלן זוכן זיך צו דערנענטערן צום באשעפער ווי מען זוכט גאלד, וועט מען זיכער דערגרייכן און טרעפן וואס מיר זוכן. (ע"פ מעשה א' מאבדת בת המלך)

מעשה א' - די פארלוידענע בת מלך #2

המשך...

און איז אהין גיגאנגען און האט זי גיפונען דארט (היינו די בת מלך) האט זי זיך פאר אים זייער גיקלאגט און זייער זיך מצער גיווען. פון איין טאג וועגן האסטו אן גיווארן (פלומר איבער דעם וואס דו האסט זיך נישט גיקאנט איין האלטן איין טאג. און האסט גיגעסן דעם עפיל איבער דעם האסטו אן גיווארן) ווארן דו זאלסט גיווען קומען אין דעם טאג וואלסטו מיך ארויס גינמען. לושמיר נישט צו עסין איז זייער איין שווערע זאך. בפרט דעם אונטערשטן טאג. דעמאלט איז זיך דער יצר הרע זייער מתגבר.

על כן זאלסטו דיר ווידער אויס קלויבן איין אורט. און זאלסט ווידער זיצן דארט איין יאר. און אין דעם אונטערשטן טאג זאלסטו שוין מעגן עסין. נאר זאלסט נישט שלאפן. און זאלסט קיין וויין נישט טרינקען כדי דו זאלסט נישט שלאפען, ווארן דער עיקר איז דער שלאף. איז ער גיגאנגען און האט אזוי גיטאן.

דער אונטערשטען טאג איז ער אהין גיגאנגען. האט ער גיזעהן איין קוואל גיין. און די מראה פון דעם קוואל איז גיווען רויט. און דער ריח איז גיווען פון וויין. האט ער גיפרעגט דעם משרת האסטו גיזעהן. דאס איז איין קוואל (קער צו זיין אין אים וואסער) און די מראה איז רויט. און דער ריח איז פון וויין. און איז גיגאנגען און האט

עפעס פאר זוכט פון דעם קוואל. איז ער תיכף אנידער גיפאלן און האט גישלאפן כמה שנים זיבעציק יאר. זענען גיגאנגען אסאך חילות מיט די אובאזין וואס גייען זיי נאך. און דער משרת האט זיך ביי האלטן פאר די חילות. נאך דעם איז גיגאנגען איין קארטע און דארט איז גיזעסן די בת מלך. האט זי זיך גישטעלט לעבן אים. און איז אראפ גיגאנגען. און האט זיך גיזעצט לעבן אים. און האט אים דער קענט. און האט אים זייער גיוועקט. ער האט זיך אבער נישט גיקענט דער וועקין, האט זי אן גיהויבען צו קלאגן אויף אים. באשר אזוי פיל און אזוי פיל גיעות און טרחות. אזוי פיל יארן וואס דו מוטשעסט דיך און הארעוועסט אזוי לאנג כדי אז דו זאלסט מיך ארויס נעמען, און פון איין טאג וועגן וואס דו האסט גיקאנט מיך ארויס נעמען. האסטו גאר אן גיווארין. און זי האט זייער גיוויינט. זי האט גיזאגט. עס איז איין גרויס רחמנות אויף דיר און אויף מיר. אזוי איין לאנגע צייט וואס איך בין דא. און קאן נישט ארויס וכו'. דער נאך האט זי גינמען איין פאטשיילע פון דעם קאפ. און האט אויף איר אן גישריבן מיט אירע טרערן און האט אנידער גילייגט לעבן אים און איז אויף גישטאנען און האט זיך אריין גיזעצט אין דער קארטע. און איז אנוועק גיפארן.

דער נאך האט ער זיך אויף גיחאפט און האט גיפרעגט דעם משרת. ווי בין איך אין

גיגאנגען זי זוכן אין מדבריות כמה וכמה שנים.

דער נאך האט ער דער זעהן זייער איין גרויסן מענטש וואס די גרייס איז גיווען ניט מענטשליך. און האט גיטראגן איין גרויסען בוים. וואס אין ישוב גיפינט זיך ניט אזוי איין גרויסער בוים און דער מענטש האט אים גיפרעגט: ווער ביסטו. האט ער אים גיענפערט איה בין איין מענטש. האט זיך דער גרויסער מענטש פאר ווינדערט. און האט גיזאגט איה בין שוין אזוי איין לאנגע צייט אין דער מדבר האב איה קיין מאל דא ניט גיזעהן קיין מענטש. האט ער אים דער ציילט די גאנצע מעשה כנ"ל. און אז ער זוכט א גילדענעם בארג און א פערלענעם שלאס. האט ער אים גיענפערט עס איז בוודאי ניט פאר האנדען און האט אים מדחה גיווען און האט אים גיזאגט מען האט דיר איין גירעט איין נארישקייט ווארין עס גיפינט זיך בוודאי ניט האט ער זייער אן גיהויבן צו ווינען (היינו דער שני למלכות האט זייער גיוויינט און האט גיזאגט) עס גיפונט זיך בוודאי יוא עס מוז זיך ערגעץ גיפונען. און ער האט אים מדחה גיווען (היינו דער ווילדער מענטש האט אים מדחה גיווען און האט אים גיזאגט) מען האט דיר איין נארישקייט איין גירעט און ער האט גיזאגט (דער שני למלכות) עס איז בוודאי פאר האנדן ערגעץ.

דער וועלט, האט ער אים דער ציילט די גאנצע מעשה. און אזוי אסאך חיילות זענען דורך גיגאנגען. און אז עס איז דא גיווען די קאריטע. און אז זי האט גיוויינט איבער אים. און זי האט גישריגן עס איז איין גרויס רחמנות אויף דיר און אויף מיר. וכו' כנ"ל. דער ווייל האט ער איין בליק גיטאן האט ער דער זעהן די פאטשיילע ליגט לעבין אים האט ער גיפרעגט פון וואנען איז דאס. האט ער אים גיענפערט. זי האט עס איבער גילאזט און האט אויף איר אן גישריבן מיט אירע טרערין האט ער (אים) גינממען די פאטשיילע און האט זי אויף גיהויבן אקעגן דער זון. האט ער אן גיהויבן צו זעהן די אותיות האט ער איבער גיליינט וואס דארט איז גישטאנען איר קלאגן און איר גישריי כנ"ל. און (דארט איז גישטאנען גישריבן) אז היינט איז זי שוין ניט אין דעם שלאס (וואס אויבן איז גישטאנען) נאר ער זאל זוכן איין גילדענעם בארג מיט איין פערלענעם שלאס דארט וועסטו מיר גיפונען.

האט ער איבער גילאזט דעם משרת און איז שוין אליין גיגאנגען זי זוכן. און איז גיגאנגען און האט זי גיזוכט כמה שנים. האט ער זיך מיישב גיווען. אז אין ישוב גיפינט זיך בוודאי ניט קיין גילדענער בארג און איין פערלענער שלאס. ווארן ער איז גיווען גניט אין די קראיניקיס (לאנדקארט) על פן וועל איה גיין אין מדבריות דארטן זוכן. איז ער

מיוסרת עם הסוד הנורא שגילה רבנו הק' ה"י **נחמן** וצ"ל על גדולת רשכ"י וצ"ל בתחלת הסי' לקונו מותרין יסרה לתלמידיו הק' מזה"ק ג' ה' ז"ל טוב לאמרה ככה מקום וככה יסן ואשרי הזוכה לאמרה על ציונו הק' בפרט בלינו בעומה.

די תפלה איז ווער גוט צו זאגן שטענדיג און איהר
 יעדן פלאץ. נאר וואר איז דעם וואס איז
 וועג צו זאגן די סידורן צו פאר די שטענען
 פון וואר. פארס אום לוי געט.

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית. הייליגע ליכט, גרויסע ליכט אויבערשטע ליכט. איר הייליגער רבי האט צוגעזאגט פאר אונז אידן, אז דורך איין וועט די הייליגע תורה פון אונז אידן נישט פארגעסן ווערן, ווארום [ווייל] דורך אייער הייליגער 'זהר הקדוש' וועלן מיר אידן אויסגעלייזט ווערן פון גלות, און אפילו אין דער שטארקער 'הסתרה', ד.ה. פארהוילעניש און פארבארגעניש, גאר אין די לעצטע טעג 'בעקבתא דמשיחא' אין משיח'ס צייטן, האט איר צוגעזאגט אז פונדעסטוועגן וועט די הייליגע תורה פון אונזערע קינדער נישט פארגעסן ווערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפני זרעו'.

על כן בין איך יעצט געקומען זיך דא דערמאנען, הייליגער רבי, רבותי הקדושים, הייליגע צדיקים, דערבארעמט זיך אויף מיר, און קוקט נישט אויף גאר די שלעכטץ און אלע עבירות וואס איך האב געטוהן פון זייט איך בין געבוירן ביז איצט, ... **האט** רחמנות אויף מיר, און איר זאלט זיך נישט ווענדן צו דאס אלעס, צו אלע פגמים וקלקולים, און עס זאל אייך אויף מיר נישט פארדריסן, נאר איר זאלט קלערן מחשבות און עצות פון יעצט אן, אז איך זאל חס ושלום נישט ווערן אפגעשטויסן פון השם יתברך און פון אייך, ווארום פון השם יתברך איז איצט אויך נישט קיין אפהאלט מיר צו העלפן, אפילו אין די צייט.

השם יתברך מיט זיין רחמנות וועט אייער תפלה אויסהערן, און אין אייער זכות וועט ער מיטהעלפן מיר מיט כל ישראל, און וועט אויז צו זיך צוריקקערן אינגיכן בתשובה שלמה, און וועט אויז נעבן זיך האלטן, און קיינמאל נישט אפלאזן בשום אופן, ביז איך וועל זוכה זיין צוריקקערן זיך צו השם יתברך באמת, און זיין ווי גוטער ווילן, פון איצט ביז אייביג, און ביי מיין לעבן פאררעכטן אלעס וואס איך האב פוגם געווען, מיט דעם כח און אין זכות פון אלע אמת'ע צדיקים, וואס נאר אויף זיי אליין בין איך זיך סומך צו רעדן די ווערטער פאר זיי און פאר השם יתברך. דער בעל הרחמים ער ווייסט אלע באהעלטענישן, "השם יגמור בעדי, השם חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי."

לאמיר זיך פאר העערן

מעשה א' פון אבידת בת מלך (2)

ת. וויאזוי האט ער געליינט וואס ס'איז געשטאנען אין די פאטשיילע?

- ☐ ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן די לבנה
- ☐ ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן דער זון
- ☐ ער האט עס אויפגעהויבן א קעגן א ליכט

ו. וואס האט געזאגט דער ממונה אויף די חיות?

- ☐ אז ער ווייסט וואו עס איז די גאלדענער בארג און פערלינעם שלאס
- ☐ אז ס'איז זיכער נישט דא
- ☐ אז ס'איז דא, נאר ער ווייסט נישט אוואו

ז. וואס האט דער שני למלכות געטון?

- ☐ ער האט זיך מייאש געווען פון זוכן
- ☐ ער האט געוויינט און געזאגט אז ס'איז בוודאי יא דא
- ☐ ער האט געוויינט ווייל ס'איז נישטא

ח. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?

- ☐ יא
- ☐ נ"ן
- ☐ איך האב געוואלט

א. נאך וואס דער שני למלכות איז געשלאפן, וואס האט זי אים געזאגט צו טוהן אין דעם אונטערשטען (לעצטן) טאג?

- ☐ נישט שלאפן און נישט טרונקען וויין
- ☐ נישט שלאפן און נישט עסן
- ☐ נישט שלאפן

ב. וואס האט ער געטון די לעצטע טאג?

- ☐ פארזוכט פון די קוואל וויין
- ☐ געגעסן פון די עפל
- ☐ פארזוכט פון די קוואל וואסער

ג. וויפיל צייט איז ער געשלאפן?

- ☐ א גאנצע יאר
- ☐ פופציג יאר
- ☐ זיבעציג יאר

ד. וואס האט ער געזאגט ווען ער האט זיך אויפגעכאפט?

- ☐ פארוואס האב איך געגעסן פון די עפל
- ☐ פארוואס בין איך געשלאפן אזויפיל צייט
- ☐ וואו בין איך אין דער וועלט

טיפער געטראכט

ביי די מעשה וואס מיר האבן געלערנט די וואך

ווער האט געוויינט? ווער האט געשריין? ווער האט מדחה געווען ווער האט זיך מטריח געווען? ווער האט געפרעגט? ווער האט געשריבן? ווער האט דערציילט? ווער האט זיך פארווינדערט? ווער האט זיך באהאלטן?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וואו איז מרומז אין די מעשה וואס עס שטייט אין תורה ס'אז "ע"י פגם תאוות אכילה... נופלין לבחינת שינוי?"

האט זיך אים זייער גיג'וקט... און האט גיגעסען פון זיי. מיכאל ווי ער האט גיגעסען דעם עפ"י. איז ער אנדער גיפאן און עס האט אים אן גיחאפט איין שטאף.

געווינער אויף די בחינות פון אבידת בית מלך #1 איז: הילד החשוב יודא ווילקאמיר בית שמש, ***0821

מען קען אנגעסען די מתנה ביים משגיח ר' יואל יאראוויטש אין חדר בריסל ב"ש

וואו בין אידן אויף דער וועלט?

די לומדים
אין בית
המדרש
ווייסן שוין,
אז יעדן
צופרי נאך
ותיקין זיצט
ר' גרשון דער

אוי, ר' גרשון האט זיך געזעגנט פון זיין פרי
דאווענען און לערנען בהתמדה פאר לאנגע
ווייטאגע יארן. אבער א פערקעדיגע ווילן פערענט
נאך אין אים צוריקצורייסן די גוטע צייטן ווי ער
קומט צייטליך צום מנזן פאליבטן מנזן זיינע, מיטן
טייערן חברותא, זיך פארטיפן אין די זיסע סגיות.
גוטע זכרונות זענען אים טיף איינגעקריצט און מ'ח
פונעם לערנען מיט ר' מיכאל זיין חברותא. אבער
מער ווייניגער איז ער יעצט פארזינקען אין א טיפע
טיפע שלאף.

נאר אן איינמאליגע פארטאגס האט אים
אריינגעפערענט צום מנזן ותיקין אין בית מדרש,
ער גלייבט נישט וואס זיינע אויגן זעען. צענדליגע
אינגעלייט מיט עלטערע אידן האבן נארוואס
צוגעקענדיגט דאס דאווענען, א פאסיגע תפלה בכח
ווען דער עולם לאזט זיך ארויס אין א פרייליכע
רינג, פון זיי זיצן עטליכע פארטון אין א זיסע

מוכר-ספרים ביים פענסטער און לערנט פלייסג
מיט זיין חברותא ר' מיכאל. זיי קאכן זיך ארום
מיט שאלות און תשובות ביז מען קומט ארויס מיט
קלארע הלכות אויף למעשה.

מיט די צייט האט זיך ר' גרשון דערטרונקען אין
א טיפן שלאף און מער נישט געקענט אויפשטיין
פרי, ער האט צוגעלייגט מער און מער וועקער-
זייגערס, געזוכט אלע סארטן מיטלען אבער דאס
שלאף איז געווען שטערקער פון זיי אלע. נאכן
אויפשטיין האט ער זייער געווייטאגט צו זען אז
ס'איז זייער שפעטליך, ער וועט נישט אנגיין
צו דאווענען מיטן ערשטן מנזן און לערנען די
שעורים. אזוי איז ער געשלאפן, געדרימלט,
גע'חלום'ט חלומות, ביז ער האט אויפגעהערט
אויפשטיין צייטליך. יעדן אינדערפרי האט ער
געדאוונט אין א צווייטן מנזן, אמאל אין דעם שול
און אויפצומארגנס אין אן אנדערן שול.

המשך אויף זייט 7

נתגרב ע"י

הר"ר שמואל חיים אפעל נ"י
הר"ר שמואל מאיר אנטון נ"י
הר"ר חיים אר"י ערלאנגער נ"י
הר"ר נתן סירוטה נ"י
הר"ר נחמן דוד סירוטה נ"י
הר"ר משה יצחק שנעק נ"י

מזל-טוב לפסוד
חתמי האגאקע

בזכות התנא האלוקי רבן שמעון בן יוחאי
זכנו לילך בדרכיו הק' ושלא תשתכח התורה
מפיהם ומפי זרעם עד עולם.

